

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 260/2009

z dnia 26 lutego 2009 r.

w sprawie wspólnych reguł przywozu

(Wersja skodyfikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając akty ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz akty dotyczące przetworzonych produktów rolnych, przyjęte na podstawie art. 308 Traktatu, w szczególności w zakresie, w jakim przewidują one odstępstwo od ogólnej zasady, według której ograniczenia ilościowe lub środki o równoważnym skutku mogą być zastępowane jedynie środkami przewidzianymi w tych aktach,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3285/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 518/94⁽¹⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione⁽²⁾. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości należy sporządzić jego wersję ujednoliconą.
- (2) Wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach.
- (3) Wspólnota zawarła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu, zwaną dalej „WTO”. Załącznik 1A do tego Porozumienia zawiera między innymi Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT 1994) oraz Porozumienie w sprawie środków ochronnych.
- (4) Porozumienie w sprawie środków ochronnych spełnia zadanie wyjaśnienia i wzmocnienia wymogów GATT

1994, w szczególności określonych w art. XIX. Porozumienie zobowiązuje do eliminacji środków ochronnych, które omijają te wymogi, takich jak dobrowolne ograniczenie wywozu, uzgodnienia porządkujące handel i inne podobne uzgodnienia dotyczące przywozu lub wywozu.

- (5) Porozumienie w sprawie środków ochronnych obejmuje także produkty sektora węgla i stali. Wspólne reguły przywozu, w szczególności odnoszące się do środków ochronnych, dotyczą zatem również tych produktów, bez uszczerbku dla ewentualnych środków przewidujących stosowanie porozumienia dotyczącego w szczególności produktów sektora węgla i stali.
- (6) Produkty włókiennicze objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 517/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu⁽³⁾ podlegają szczególnemu traktowaniu na poziomie wspólnotowym i międzynarodowym. Produkty te powinny zatem zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (7) Komisja powinna być informowana przez państwa członkowskie o wszelkich zagrożeniach wynikających z tendencji przywozowych, które mogłyby wymagać wspólnotowego nadzoru lub zastosowania środków ochronnych.
- (8) W takich przypadkach Komisja powinna badać zasady i warunki, na jakich dokonuje się przywozu, tendencje przywozowe, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz, w razie konieczności, środki, które mają być zastosowane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 53.

⁽²⁾ Zob. załącznik II.

⁽³⁾ Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 1.

- (9) W przypadku zastosowania uprzedniego wspólnotowego nadzoru, dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu powinno być uzależnione od przedstawienia dokumentu nadzoru spełniającego jednolite kryteria. Dokument taki powinien być, na zwykły wniosek importera, wystawiany przez organy państw członkowskich w określonym terminie, jednak bez przyznawania importerowi w wyniku tego prawa do przywozu. Dlatego też dokument nadzoru powinien być ważny tylko w okresie, w którym reguły przywozu pozostają niezmienione.
- (10) Państwa członkowskie i Komisja powinny dokonywać, w możliwie najpełniejszym zakresie, wymiany informacji wynikających ze wspólnotowego nadzoru.
- (11) Zadaniem Komisji i Rady jest przyjęcie środków ochronnych uzasadnionych interesami Wspólnoty. Interesy te powinny być traktowane całościowo i powinny obejmować w szczególności interesy producentów wspólnotowych, użytkowników i konsumentów.
- (12) Zastosowanie środków ochronnych przeciwko państwu członkowi WTO może być rozważane jedynie w przypadku, gdy przywóz danego produktu do Wspólnoty został na tyle znacząco zwiększony oraz został dokonany na takich zasadach i warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody producentom wspólnotowym wytwarzającym produkty podobne lub bezpośrednio konkurujące, chyba że zobowiązania międzynarodowe pozwalają na odstępstwo od tej reguły.
- (13) Terminy: „poważna szkoda”, „zagrożenie poważną szkodą” oraz „producenci wspólnotowi” powinny zostać zdefiniowane, a kryteria ustalania szkody powinny zostać wyraźnie określone.
- (14) Zastosowanie jakiegokolwiek środka ochronnego powinno być poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym, z zastrzeżeniem że w pilnych przypadkach Komisja może zastosować środki tymczasowe.
- (15) Powinny istnieć szczegółowe przepisy w sprawie wszczęcia postępowań wyjaśniających, wymaganych inspekcji i kontroli, dostępu przez kraje wywozu oraz strony zainteresowane do zebranych informacji, wysłuchiwanie stron oraz zapewnienia możliwości przedstawienia stanowiska przez strony.
- (16) Przepisy w sprawie postępowań wyjaśniających wprowadzone niniejszym rozporządzeniem nie naruszają wspólnotowych lub krajowych przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej.
- (17) Niezbędne jest także określenie terminów wszczęcia postępowań wyjaśniających oraz ustalenia, czy środki są odpowiednio dla zapewnienia szybkiego dokonania takich ustaleń, w celu zwiększenia pewności prawa dla podmiotów gospodarczych.
- (18) W przypadkach gdy środki ochronne przyjmują postać kontyngentu, wielkość kontyngentu powinna zostać w zasadzie ustalona na poziomie nie niższym niż średnia wielkość przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat.
- (19) W przypadkach gdy kontyngent jest rozdzielany między państwa będące dostawcami, wielkość kontyngentu dla każdego państwa może być ustalona na mocy umowy z takim państwem lub poprzez odniesienie do poziomu przywozu w reprezentatywnym okresie. Niemniej możliwe powinno być odstępstwo od tych reguł, w przypadku wystąpienia poważnej szkody oraz nieproporcjonalnego wzrostu przywozu, pod warunkiem że przeprowadzone zostaną odpowiednie konsultacje pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO.
- (20) Należy określić maksymalny czas obowiązywania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące przedłużania obowiązywania, stopniowej liberalizacji oraz przeglądu takich środków.
- (21) Należy określić okoliczności, w których produkty pochodzące z rozwijającego się kraju, będącego członkiem WTO, mają być wyłączone z zakresu stosowania środków ochronnych.
- (22) Nadzór lub środki ochronne ograniczone do jednego lub kilku regionów wspólnotowych mogą okazać się bardziej skuteczne niż środki stosowane na obszarze całej Wspólnoty. Jednakże takie środki powinny być dozwolone tylko wyjątkowo oraz gdy nie ma dla nich alternatywy. Niezbędne jest zapewnienie, aby środki te były tymczasowe oraz powodowały możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (23) Dla uzyskania jednolitości reguł przywozu, formalności, których dopełnić mają importerzy, powinny być uproszczone oraz jednakowe niezależnie od miejsca, w którym produkty przechodzą odprawę celną. W tym celu pożądanym jest, aby wszystkie formalności dokonywane były na podstawie formularza odpowiadającego wzorowi załączonemu do niniejszego rozporządzenia.
- (24) Dokumenty nadzoru wystawione w związku ze wspólnotowymi środkami nadzoru powinny być ważne w całej Wspólnocie, niezależnie od państwa członkowskiego ich wystawienia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Zasady ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu produktów pochodzących z państw trzecich, z wyjątkiem:

- a) produktów włókienniczych podlegających szczególnym regułom przywozu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 517/94;
- b) produktów pochodzących z niektórych państw trzecich wymienionych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 519/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich ⁽¹⁾.

2. Produkty, o których mowa w ust. 1, mogą być swobodnie przywożone do Wspólnoty oraz, bez uszczerbku dla środków ochronnych, które mogą być podjęte na mocy rozdziału V, nie podlegają odpowiednio żadnym ograniczeniom ilościowym.

ROZDZIAŁ II

Wspólnotowa procedura powiadamiania i konsultacji

Artykuł 2

Jeżeli tendencje przywozu mogą wskazywać potrzebę zastosowania nadzoru lub środka ochronnego, państwa członkowskie powiadamiają o tym Komisję. Informacja ta zawiera dostępne dowody określone na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 10. Komisja bezzwłocznie przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 3

1. Konsultacje podejmuje się na wniosek państwa członkowskiego albo z inicjatywy Komisji.

2. Konsultacje przeprowadzone są w terminie ośmiu dni roboczych od otrzymania przez Komisję informacji określonych w art. 2 oraz, w każdym przypadku, przed wprowadzeniem jakichkolwiek wspólnotowych środków ochronnych lub zastosowaniem wspólnotowego nadzoru.

Artykuł 4

1. Konsultacje odbywają się w ramach komitetu doradczego, zwanego dalej „Komitetem”, składającego się z przedstawicieli każdego z państw członkowskich oraz przedstawiciela Komisji jako przewodniczącego.

2. Posiedzenia Komitetu zwoływane są przez przewodniczącego. Dostarcza on państwom członkowskim wszelkich niezbędnych informacji w możliwie najkrótszym terminie.

3. Konsultacje dotyczą w szczególności:

- a) warunków przywozu, tendencji przywozowych oraz różnych aspektów sytuacji gospodarczej i handlowej w odniesieniu do danego produktu;
- b) środków, które ewentualnie mają być podjęte.

4. Konsultacje mogą, w razie konieczności, odbywać się w formie pisemnej. W takim przypadku Komisja powiadamia państwa członkowskie, które mogą, w terminie od pięciu do ośmiu dni roboczych, określonym przez Komisję, wyrazić swoją opinię lub zwrócić się o odbycie ustnych konsultacji.

ROZDZIAŁ III

Wspólnotowe postępowanie wyjaśniające

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla art. 8 wspólnotowe postępowanie wyjaśniające wszczyna się przed zastosowaniem każdego środka ochronnego.

2. Postępowanie wyjaśniające ma na celu ustalenie, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 10, czy przywóz danego produktu powoduje lub zagraża spowodowaniem poważnej szkody dla producentów wspólnotowych.

3. Stosuje się następujące definicje:

- a) „poważna szkoda” oznacza ogólne istotne pogorszenie sytuacji producentów wspólnotowych;
- b) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której wystąpienie jest wyraźnie nieuchronne;
- c) „producenci wspólnotowi” oznaczają wszystkich producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych, działających na terytorium Wspólnoty, jak również producentów, których łączna produkcja produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych stanowi znaczącą część całkowitej wspólnotowej produkcji tych produktów.

Artykuł 6

1. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja stwierdza, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zawiadomienie takie:

- a) zawiera streszczenie otrzymanej informacji oraz wzywa do przekazywania Komisji wszelkich istotnych informacji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 89.

b) określa termin, do którego zainteresowane strony mogą przedstawiać swoje opinie na piśmie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w postępowaniu wyjaśniającym;

c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodne z ust. 4.

Komisja wszczyna postępowanie wyjaśniające działając we współpracy z państwami członkowskimi.

2. Komisja zbiera informacje, które uzna za niezbędne, oraz, w przypadkach uznanych przez nią za uzasadnione, po odbyciu konsultacji z Komitetem, Komisja sprawdza uzyskane informacje u importerów, przedsiębiorców, przedstawicieli, producentów, w zrzeszeniach i organizacjach handlowych.

Przy wykonywaniu tego zadania Komisję wspierają urzędnicy państwa członkowskiego, na terenie którego informacje są sprawdzane, o ile zażąda tego państwo członkowskie.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek i zgodnie z określonymi przez nią procedurami, posiadane przez nie informacje dotyczące rozwoju rynku produktów objętych postępowaniem wyjaśniającym.

4. Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w ust. 1 akapit pierwszy, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z postępowaniem wyjaśniającym, inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Wspólnoty lub państw członkowskich, pod warunkiem że informacje te są istotne dla sprawy i nie są poufne w rozumieniu art. 9 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w postępowaniu wyjaśniającym.

Zgłoszący się, zainteresowane strony mogą przedstawić Komisji swoje stanowisko w sprawie wymienionych informacji. Opinie te mogą zostać uwzględnione, jeżeli są poparte wystarczającymi dowodami.

5. Komisja może wysłuchać zainteresowane strony. Wysłuchanie stron musi być przeprowadzone w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik postępowania wyjaśniającego rzeczywiście może wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

6. Jeżeli informacje nie są dostarczone w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu lub określonych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia, albo, gdy postępowanie wyjaśniające napotkało poważne przeszkody,

ustaleń można dokonywać na podstawie dostępnych faktów. Gdy Komisja stwierdza, że któraś z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, nie uwzględnia ona takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.

7. Jeżeli po odbyciu konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja stwierdza, że nie ma wystarczających dowodów, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania wyjaśniającego, informuje ona państwa członkowskie o swojej decyzji w terminie jednego miesiąca od otrzymania od nich informacji.

Artykuł 7

1. Kończąc postępowanie wyjaśniające Komisja przedstawia Komitetowi sprawozdanie o jego wynikach.

2. Jeżeli w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uzna, że zastosowanie wspólnotowego nadzoru lub środków ochronnych nie jest konieczne, postępowanie wyjaśniające zostaje zakończone w ciągu jednego miesiąca, po odbyciu uprzednich konsultacji z Komitetem.

Decyzja o zakończeniu postępowania zawierająca główne wnioski z postępowania oraz streszczenie powodów jego zakończenia jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Jeżeli Komisja uzna, że zastosowanie wspólnotowego nadzoru lub środków ochronnych jest konieczne, podejmuje ona niezbędne decyzje zgodnie z rozdziałami IV i V, w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może ulec przedłużeniu o maksymalnie dwa miesiące; w takim przypadku Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podając przedłużony termin oraz streszczenie powodów tego przedłużenia.

Artykuł 8

1. Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają możliwości wprowadzenia, w dowolnym momencie, środków nadzoru zgodnie z art. 11–15 lub tymczasowych środków ochronnych zgodnie z art. 16, 17 i 18.

Tymczasowe środki ochronne są stosowane:

a) w okolicznościach krytycznych wymagających podjęcia natychmiastowych działań, gdyż opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia; oraz

b) gdy wstępne rozpoznanie dostarcza oczywistych dowodów, że zwiększony przywóz spowoduje lub grozi spowodowaniem poważnej szkody.

Okres stosowania takich środków nie może przekroczyć 200 dni.

2. Tymczasowe środki ochronne przybierają formę podwyższenia poziomu istniejących opłat celnych, niezależnie, czy opłaty te wynoszą zero, czy więcej, jeżeli działanie takie może zapobiec poważnej szkodzie lub ją naprawić.

3. Komisja podejmuje niezwłocznie wszelkie środki wyjaśniające, jakie są jeszcze konieczne.

4. Jeżeli środki tymczasowe zostaną uchylone z powodu niewystąpienia poważnej szkody lub niewystąpienia groźby jej powstania, opłaty celne pobrane w wyniku wprowadzenia środków tymczasowych zostają zwrócone tak szybko, jak to możliwe. Stosuje się wówczas procedurę określoną w art. 235 i następnym rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾.

Artykuł 9

1. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są tylko do celów, dla których zostały zebrane.

2. Rada, Komisja, państwa członkowskie ani też ich urzędnicy nie ujawnią żadnych informacji o poufnym charakterze uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia lub jakichkolwiek informacji dostarczonych z zastrzeżeniem poufności bez uzyskania wyraźnej zgody osoby, która tych informacji udzieliła.

3. Każdy wniosek o zastrzeżenie poufności określa, z jakich powodów informacja jest poufna.

Jednakże, jeżeli okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, a osoba udzielająca informacji nie wyraża zgody na ich upublicznienie ani nie zezwala na ujawnienie tych informacji w zarysie lub streszczeniu, informacji tych można nie uwzględniać.

4. Informacja jest uważana za poufną w każdym przypadku, gdy jej ujawnienie może wyrzucić poważny negatywny wpływ na sytuację osoby, która dostarczyła takich informacji, lub na źródło tych informacji.

5. Ustępy 1–4 nie wykluczają możliwości powołania się przez organy wspólnotowe na informacje ogólne oraz, w szczególności, na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 10

1. Tendencje przywozowe, warunki ich kształtowania, a także poważne szkody dla producentów wspólnotowych lub groźby ich wystąpienia wynikające z takich przywozów są badane przy uwzględnieniu w szczególności następujących czynników:

a) wielkość przywozu, w szczególności, gdy nastąpiło znaczące jego zwiększenie w liczbach bezwzględnych lub w porównaniu do poziomu produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie;

b) ceny importowe, w szczególności, gdy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe w porównaniu z cenami produktów podobnych we Wspólnocie;

c) wynikający z powyższych czynników wpływ na wspólnotowych producentów, wskazywany przez zmiany takich czynników gospodarczych jak:

— produkcja,

— stopień wykorzystania mocy produkcyjnych,

— zapasy,

— sprzedaż,

— udział w rynku,

— ceny (to znaczy obniżenie cen lub zapobieżenie wzrostowi cen, który nastąpiłby w normalnych warunkach),

— zyski,

— stopa zwrotu z inwestycji,

— przepływ środków pieniężnych,

— zatrudnienie;

d) czynniki inne niż tendencje w przywozie, które powodują lub mogą powodować szkodę dla danych producentów wspólnotowych.

2. W przypadku domniemanej groźby poważnej szkody Komisja bada również, czy jest jednoznacznie przewidywalne, że dana sytuacja rzeczywiście może doprowadzić do poważnej szkody.

W tym przypadku można wziąć pod uwagę następujące czynniki:

a) stopień wzrostu wywozu do Wspólnoty;

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

b) potencjał wywozowy państwa pochodzenia produktów lub państwa wywozu, w chwili obecnej oraz w najbliższej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że potencjał ten zostanie wykorzystany do wywozu do Wspólnoty.

umożliwiającym identyfikację wnioskodawcy przez właściwy organ krajowy) oraz numer identyfikacyjny VAT, jeżeli importer jest płatnikiem VAT;

ROZDZIAŁ IV

Nadzór

Artykuł 11

1. Jeżeli tendencja w przywozie produktu pochodzącego z państwa trzeciego objętego niniejszym rozporządzeniem grozi spowodowaniem szkody dla wspólnotowych producentów oraz jeżeli wymagają tego interesy Wspólnoty, przywóz tego produktu może zostać poddany, odpowiednio:

a) następczemu wspólnotowemu nadzorowi, zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji, o której mowa w ust. 2;

b) uprzedniemu wspólnotowemu nadzorowi prowadzonemu zgodnie z art. 12.

2. Decyzja o zastosowaniu nadzoru jest podejmowana przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 6 akapit drugi i art. 16 ust. 7.

3. Środki nadzoru mają ograniczony okres obowiązywania. O ile nie zastrzeżono inaczej, środki te wygasają z końcem drugiego okresu sześciomiesięcznego następującego po sześciu miesiącach, w których środki zostały wprowadzone.

Artykuł 12

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi wspólnotowemu można wprowadzić do swobodnego obrotu jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez państwa członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera wspólnotowego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności we Wspólnocie. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego.

2. Dokument nadzoru wystawia się na formularzu odpowiadającym wzorowi w załączniku I.

Z wyjątkiem przypadku, gdy decyzja w sprawie wprowadzenia nadzoru stanowi inaczej, wniosek importera o wydanie dokumentów nadzoru zawiera jedynie, co następuje:

a) pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres wnioskodawcy (włącznie z numerami telefonu i telefaksu oraz numerem

b) tam, gdzie stosowne, pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres zgłaszającego lub przedstawiciela wyznaczonego przez wnioskodawcę (włącznie z numerami telefonu i telefaksu);

c) opis towarów z podaniem:

— ich nazwy handlowej,

— odpowiadającego im kodu Nomenklatury Scalonej,

— ich miejsca pochodzenia i miejsca nadania;

d) deklarowane ilości w kilogramach i, tam gdzie stosowne, w innych dodatkowych jednostkach miary (pary, sztuki itd.);

e) wartość towarów, cif na granicy Wspólnoty, w euro;

f) następujące oświadczenie, z datą i podpisem wnioskodawcy oraz jego nazwiskiem wypisanym drukowanymi literami:

„Ja, niżej podpisany(-a), oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym wniosku są prawdziwe i podane w dobrej wierze oraz że moje przedsiębiorstwo ma siedzibę we Wspólnocie.”.

3. Dokument nadzoru ważny jest w całej Wspólnocie, niezależnie od państwa członkowskiego wystawienia.

4. Okoliczność, że cena jednostkowa transakcji przekracza cenę wskazaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 % lub łączna wartość bądź ilość produktów importowanych przekracza łączną wartość bądź ilość produktów określonych w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 %, nie wyłącza dopuszczenia danego produktu do swobodnego obrotu. Po wysłuchaniu opinii Komitetu oraz uwzględniając rodzaj produktów, a także inne szczególne cechy danych transakcji, Komisja może ustalić inny udział procentowy, który nie powinien jednak normalnie przekraczać 10 %.

5. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji. Takie dokumenty nadzoru nie mogą być w żadnym wypadku stosowane po upływie okresu, którego czas trwania określany jest jednocześnie z ustanowieniem nadzoru oraz z zastosowaniem tej samej procedury, co przy ustanawianiu nadzoru, z uwzględnieniem rodzaju produktów oraz innych szczególnych cech transakcji.

6. Jeżeli wymaga tego decyzja podjęta na podstawie art. 11, pochodzenie produktów objętych wspólnotowym nadzorem musi być udowodnione świadectwem pochodzenia. Przepisy niniejszego ustępu nie naruszają innych przepisów dotyczących przedstawiania takiego świadectwa.

7. Jeżeli w stosunku do produktu objętego uprzednim wspólnotowym nadzorem stosowane są w państwie członkowskim regionalne środki ochronne, zezwolenie na przywóz przyznane przez to państwo członkowskie może zastąpić dokument nadzoru.

8. Dokumenty nadzoru i wyciągi z tych dokumentów sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których pierwszy nosi nazwę „oryginał dla wnioskodawcy”, jest oznaczony numerem 1 i jest wydawany wnioskodawcy, a drugi nosi nazwę „egzemplarz dla właściwego organu”, jest oznaczony numerem 2 i jest zachowywany przez organ wystawiający dokument. Właściwy organ może dołączać do egzemplarza nr 2 dodatkowe egzemplarze do celów administracyjnych.

9. Formularze drukuje się na białym papierze bezdrzewnym, przystosowanym do pisania i mającym gramaturę od 55 do 65 g/m². Formularze mają format 210 × 297 mm; odstęp między wierszami wynosi 4,24 mm (jedna szóstą cala); należy dokładnie zachować układ formularzy. Obydwie strony egzemplarza nr 1, stanowiącego właściwy dokument nadzoru, dodatkowo mają wydrukowany w tle żółty wzór giloszowy, pozwalający na ujawnienie fałszerstwa dokonanego przy użyciu środków mechanicznych lub chemicznych.

10. Państwa członkowskie odpowiedzialne są za drukowanie formularzy. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć do tego celu drukarnie mające siedzibę na ich terytorium. W takim przypadku na każdym formularzu musi znaleźć się informacja o tej decyzji państwa członkowskiego. Na każdym formularzu znajduje się nazwa i adres drukarni lub znak umożliwiający jej identyfikację.

Artykuł 13

W przypadku gdy przywóz produktu nie został poddany uprzedniemu wspólnotowemu nadzorowi w terminie ośmiu dni roboczych od zakończenia konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja, zgodnie z art. 18, może wprowadzić nadzór ograniczony do przywozu do jednego lub kilku regionów Wspólnoty.

Artykuł 14

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi regionalnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu w danym regionie jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez dane państwo członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku impor-

tera wspólnotowego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności we Wspólnocie. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Dokumenty nadzoru można stosować jedynie w okresie, w którym uzgodnienia dotyczące przywozu pozostają zliberalizowane w odniesieniu do danych transakcji.

2. Stosuje się art. 12 ust. 2.

Artykuł 15

1. W przypadku nadzoru wspólnotowego lub regionalnego państwa członkowskie do dziesiątego dnia każdego miesiąca powiadamiają Komisję:

a) w przypadku nadzoru uprzedniego, o szczegółowych danych dotyczących kwot pieniężnych (obliczanych na podstawie cen ctf) oraz o ilości towaru, w odniesieniu do którego wystawiono dokumenty nadzoru w okresie poprzedzającym;

b) w każdym przypadku, o szczegółowych danych dotyczących przywozu dokonanego w okresie poprzedzającym okres wskazany w lit. a).

Informacje dostarczone przez państwa członkowskie podawane są w podziale na produkty i kraje.

W tym samym czasie i z zastosowaniem tej samej procedury, co stosowana przy ustaleniach dotyczących nadzoru, mogą być ustanawiane także inne przepisy.

2. W przypadku gdy wymagają tego rodzaj produktu lub nadzwyczajne okoliczności, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zmienić terminy składania tych informacji.

3. Komisja powiadamia odpowiednio państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

Środki ochronne

Artykuł 16

1. W przypadku gdy dany produkt jest przywożony do Wspólnoty w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na warunkach, które powodują lub mogą spowodować poważną szkodę dla producentów wspólnotowych, Komisja może w celu zabezpieczenia interesów Wspólnoty, stanowiąc na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

a) ograniczyć termin ważności dokumentów nadzoru w rozumieniu art. 12, które mają być wystawione po wejściu w życie tego środka;

b) zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie jego dopuszczenia do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom i ograniczeniom ustanawianym przez Komisję.

Środki określone w lit. a) i b) mają skutek natychmiastowy.

2. W odniesieniu do członków WTO środki określone w ust. 1 podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są oba kryteria wskazane w akapicie pierwszym tego ustępu.

3. Przy ustanawianiu kontyngentu uwzględnia się w szczególności:

- a) celowość utrzymania, w możliwie największym zakresie, tradycyjnych strumieni handlu;
- b) ilość produktów wywożonych na mocy umów zawartych na zwykłych warunkach, przed wejściem w życie środka ochronnego w rozumieniu niniejszego rozdziału, jeżeli umowy takie zostały zgłoszone Komisji przez dane państwa członkowskie;
- c) potrzebę uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu.

Każdy kontyngent ustala się na poziomie nie niższym niż średni poziom przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat, dla których dostępne są dane statystyczne, chyba że konieczne jest ustanowienie tego kontyngentu na innym poziomie w celu zapobieżenia poważnej szkodzi lub jej naprawienia.

4. W przypadkach, w których kontyngent jest rozdzielany między kraje będące dostawcami, podział kontyngentu można uzgadniać z tymi krajami, które mają istotny interes w dostarczaniu danych produktów na przywóz do Wspólnoty.

W przeciwnym razie kontyngent rozdzielany jest między kraje będące dostawcami, proporcjonalnie do ich udziału w przywozie danego produktu do Wspólnoty w poprzedzającym okresie reprezentatywnym, z uwzględnieniem wszelkich szczególnych czynników, które mogły lub mogą wpływać na handel tym produktem.

Pod warunkiem że wypełniane jest zobowiązanie Wspólnoty w zakresie prowadzenia konsultacji pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO, Wspólnota może jednak odstąpić od tej metody przydziału kontyngentu w przypadku wystąpienia poważnej szkody, gdy przywóz produktów pochodzących z jednego lub kilku krajów dostawców zwiększył się nieproporcjonalnie w porównaniu z łącznym wzrostem przywozu danego produktu w poprzedzającym okresie reprezentatywnym.

5. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po wejściu tych środków w życie. Zgodnie z art. 18 środki te mogą zostać ograniczone do jednego lub kilku regionów Wspólnoty.

Jednakże środki takie nie stanowią przeszkody dla dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów, które znajdują się już w drodze do Wspólnoty, pod warunkiem że miejsce przeznaczenia tych produktów nie może ulec zmianie oraz że produktom, które na mocy art. 11 i 12 mogą być wprowadzone do swobodnego obrotu tylko po przedstawieniu dokumentu nadzoru, taki dokument rzeczywiście towarzyszy.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o interwencję, Komisja podejmuje decyzję w terminie nieprzekraczającym pięciu dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

Rada oraz państwa członkowskie powiadamiane są o każdej decyzji podjętej przez Komisję stosownie do niniejszego artykułu. Każde państwo członkowskie może, w terminie jednego miesiąca od dnia takiego powiadomienia, przekazać decyzję do rozpatrzenia Radzie.

7. W przypadku przekazania przez państwo członkowskie decyzji Komisji do rozpatrzenia Radzie, może ona, stanowiąc kwalifikowaną większość głosów, zatwierdzić, zmienić lub uchylić tę decyzję.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia przekazania sprawy Radzie nie podjęła ona decyzji, uznaje się, że decyzja podjęta przez Komisję została uchylona.

Artykuł 17

Gdy wymagają tego interesy Wspólnoty, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większość głosów, na wniosek Komisji sporządzony zgodnie z przepisami rozdziału III, może przyjąć odpowiednie środki zapobiegające przywozowi do Wspólnoty produktów w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na takich warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody dla wspólnotowych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych.

Stosuje się art. 16 ust. 2–5.

Artykuł 18

Jeżeli, przede wszystkim w oparciu o czynniki określone w art. 10, okaże się, że warunki ustanowione dla przyjęcia środków stosownie do art. 11 i 16 spełnione są w jednym lub kilku regionach Wspólnoty, Komisja, po rozważeniu alternatywnych rozwiązań, może w wyjątkowych przypadkach zezwolić na zastosowanie nadzoru lub środków ochronnych ograniczonych do danych regionów, jeżeli uważa ona, że zastosowanie takich środków na poziomie regionalnym jest bardziej odpowiednie niż środki stosowane w całej Wspólnotie.

Środki takie muszą być tymczasowe oraz w możliwie najniższym stopniu zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Środki są przyjmowane zgodnie z procedurami określonymi w art. 11 i 16.

Artykuł 19

Środków ochronnych nie można stosować wobec produktów pochodzących z kraju rozwijającego się będącego członkiem WTO, tak długo, jak udział tego kraju w przywozie danego produktu do Wspólnoty nie przekracza 3 %, pod warunkiem że kraje rozwijające się będące członkami WTO z indywidualnymi udziałami w przywozie mniejszymi niż 3 %, nie przekraczają łącznie 9 % całkowitego przywozu danego produktu do Wspólnoty.

Artykuł 20

1. Okres stosowania środków ochronnych musi być ograniczony do czasu niezbędnego dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody oraz ułatwienia przystosowania się producentom wspólnotowym. Okres ten, łącznie z czasem trwania środków tymczasowych, nie może przekraczać czterech lat.

2. Taki okres początkowy może być przedłużony, z wyjątkiem środków określonych w art. 16 ust. 4 akapit trzeci, pod warunkiem ustalenia że:

- a) środek ochronny jest nadal niezbędny dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody;
- b) istnieją dowody przystosowywania się przez wspólnotowych producentów do sytuacji.

3. Przedłużenie okresu stosowania środków ochronnych wprowadza się zgodnie z warunkami rozdziału III oraz procedurami wprowadzania początkowego okresu. Środek, którego stosowanie przedłużono, nie może być bardziej restrykcyjny niż pod koniec okresu wstępnego.

4. Jeżeli czas trwania środka przekracza jeden rok, środek ten musi być stopniowo liberalizowany w regularnych odstępach czasu, przez cały okres stosowania, łącznie z przedłużeniem.

5. Łączny czas stosowania środka ochronnego, obejmujący okres stosowania środków tymczasowych, początkowy okres stosowania środków ochronnych oraz jego ewentualne przedłużenie, nie może przekraczać ośmiu lat.

Artykuł 21

1. Podczas trwania nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z przepisami rozdziałów IV i V w ramach Komitetu prowadzone są konsultacje na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji. Jeżeli okres stosowania środka ochronnego przekracza trzy lata, Komisja zwraca się z wnioskiem o konsultacje nie później niż w połowie okresu stosowania środka. Konsultacje takie mają na celu:

- a) zbadanie skutków stosowania środka;
- b) określenie, czy liberalizacja powinna zostać przyspieszona i w jaki sposób;
- c) upewnienie się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

2. Jeżeli w wyniku konsultacji, o których mowa w ust. 1, Komisja uznaje, że nadzór lub środki ochronne określone w art. 11, 13, 16, 17 i 18 powinny zostać zmienione lub uchylone, podejmie następujące działania:

- a) gdy środek został wprowadzony przez Radę, Komisja przedstawia Radzie wniosek o zmianę lub uchylenie środka. Rada stanowi większością kwalifikowaną;
- b) we wszystkich pozostałych przypadkach Komisja uchyla lub zmienia wspólnotowe środki ochronne i środki nadzoru.

W przypadku gdy decyzja odnosi się do środków nadzoru regionalnego, stosuje się ją od szóstego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 22

1. Jeżeli przywóz produktu był już objęty środkiem ochronnym, środek taki nie może być ponownie stosowany wobec tego produktu, dopóki nie upłynął okres równy okresowi stosowania poprzedniego środka. Okres taki nie może być krótszy niż dwa lata.

2. Bez względu na przepisy ust. 1 środek ochronny stosowany 180 dni lub krócej może zostać zastosowany ponownie wobec danego produktu, jeżeli:

- a) upłynął co najmniej jeden rok od daty wprowadzenia środka ochronnego wobec przywozu tego produktu; oraz
- b) taki środek ochronny nie był stosowany wobec tego samego produktu więcej niż dwa razy w ciągu pięciu lat bezpośrednio poprzedzających datę wprowadzenia tego środka.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe*Artykuł 23*

Jeżeli wymagają tego interesy Wspólnoty, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, może przyjąć odpowiednie środki umożliwiające wykonywanie praw i wypełnianie zobowiązań Wspólnoty lub wszystkich jej państw członkowskich, w szczególności dotyczących handlu produktami, na poziomie międzynarodowym.

Artykuł 24

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyłącza wypełniania zobowiązań wynikających ze szczególnych norm znajdujących się w umowach zawartych przez Wspólnotę z krajami trzecimi.

2. Bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych niniejsze rozporządzenie nie wyłącza przyjęcia lub stosowania przez państwa członkowskie:

- a) zakazów, ograniczeń ilościowych lub środków nadzoru uzasadnionych względami moralności, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego; ochroną zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochroną roślin, ochroną narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, lub ochroną własności przemysłowej i handlowej;
- b) szczególnych formalności dotyczących dewiz;
- c) formalności wprowadzonych stosownie do umów międzynarodowych zgodnie z Traktatem.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach lub formalnościach, które zamierzają wprowadzić lub zmienić zgodnie z przepisami akapitu pierwszego.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W nagłych przypadkach Komisja powiadamiana jest bezzwłocznie po przyjęciu danych krajowych środków lub formalności.

Artykuł 25

1. Niniejsze rozporządzenie nie uchybia działaniu instrumentów ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych ani stosowaniu administracyjnych przepisów wspólnotowych i krajowych opartych na tych instrumentach, ani też działaniu instrumentów szczególnych stosowanych wobec towarów będących wynikiem przetworzenia produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te przepisy i instrumenty.

2. W przypadku produktów objętych instrumentami określonymi w ust. 1, przepisów art. 11–15 oraz art. 22 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których wspólnotowe reguły handlu z państwami trzecimi wymagają przedstawienia pozwolenia lub innego dokumentu przywozowego.

Przepisów art. 16, 18 oraz 21–24 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których takie reguły przewidują stosowanie ograniczeń ilościowych w przywozie.

Artykuł 26

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94, zmienione aktami wymienionymi w załączniku II, traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku III.

Artykuł 27

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

I. LANGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DOKUMENT NADZORU

Oryginał dla wnioskodawcy	1	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer identyfikacyjny VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny
			3. Proponowane miejsce i data przywozu
			4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>
		5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Kraj pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			7. Kraj nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			8. Ostatni dzień ważności
1	9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria
			11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach
			12. Wartość w euro, cif granica Wspólnoty
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ Data: Podpis: Pieczęć			

15. PRZYDZIELENIE			
W kolumnie 17 części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 – ilość przydzieloną.			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i data przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DOKUMENT NADZORU

2 Egzemplarz dla właściwego organu	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer identyfikacyjny VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny	
		3. Proponowane miejsce i data przywozu	
	5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>	
		6. Kraj pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>	
2	7. Kraj nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>		
	8. Ostatni dzień ważności		
9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro, cif granica Wspólnoty	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć	

15. PRZYDZIELENIE			
W kolumnie 17 części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 – ilość przydzieloną.			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i data przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

(o których mowa w art. 26)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 3285/94
(Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 53)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/96
(Dz.U. L 21 z 27.1.1996, s. 7)

Wyłącznie art. 1 i załącznik I

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2315/96
(Dz.U. L 314 z 4.12.1996, s. 1)

Wyłącznie art. 1 ust. 3 i załącznik III

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2474/2000
(Dz.U. L 286 z 11.11.2000, s. 1)

Wyłącznie art. 1 ust. 3 i załącznik III

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/2004
(Dz.U. L 374 z 22.12.2004, s. 1)

Wyłącznie art. 2

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94	Niniejsze rozporządzenie
Tytuł I	Rozdział I
Artykuł 1	Artykuł 1
Tytuł II	Rozdział II
Artykuł 2, 3 i 4	Artykuł 2, 3 i 4
Tytuł III	Rozdział III
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6 ust. 1 zdanie wstępne	Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wstępne słowa wprowadzające
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)	Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wstępne słowa końcowe oraz lit. a), b) i c)
Artykuł 6 ust. 1 lit. b)	Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy i drugi	Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 6 ust. 2 akapit trzeci i czwarty	Artykuł 6 ust. 4 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 6 ust. 3
Artykuł 6 ust. 4	Artykuł 6 ust. 5
Artykuł 6 ust. 5	Artykuł 6 ust. 6
Artykuł 6 ust. 6	Artykuł 6 ust. 7
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
Artykuł 7 ust. 2 zdanie pierwsze	Artykuł 7 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 7 ust. 2 zdanie drugie	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi słowa wstępne	Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi słowa wstępne
Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze i drugie	Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b)
Artykuł 8 ust. 2	Artykuł 8 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 8 ust. 3	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 8 ust. 4	Artykuł 8 ust. 3
Artykuł 8 ust. 5	Artykuł 8 ust. 4
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 9 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2 lit. a)	Artykuł 9 ust. 2
Artykuł 9 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy	Artykuł 9 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 9 ust. 2 lit. b) akapit drugi	Artykuł 9 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 9 ust. 4
Artykuł 9 ust. 4	Artykuł 9 ust. 5
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 10 ust. 2 słowa wstępne zdanie pierwsze	Artykuł 10 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 10 ust. 2 słowa wstępne zdanie drugie	Artykuł 10 ust. 2 akapit drugi słowa wstępne

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 10 ust. 2 lit. a) i b)	Artykuł 10 ust. 2 akapit drugi lit. a) i b)
Tytuł IV	Rozdział IV
Artykuł 11–15	Artykuł 11–15
Tytuł V	Rozdział V
Artykuł 16 ust. 1 i 2	Artykuł 16 ust. 1 i 2
Artykuł 16 ust. 3 lit. a) zdanie wstępne	Artykuł 16 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wstępne
Artykuł 16 ust. 3 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie	Artykuł 16 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
Artykuł 16 ust. 3 lit. b)	Artykuł 16 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4 lit. a) akapit pierwszy	Artykuł 16 ust. 4 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 4 lit. a) akapit drugi	Artykuł 16 ust. 4 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4 lit. b)	Artykuł 16 ust. 4 akapit trzeci
Artykuł 16 ust. 5 lit. a)	Artykuł 16 ust. 5 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 5 lit. b)	Artykuł 16 ust. 5 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 6	Artykuł 16 ust. 6 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 7	Artykuł 16 ust. 6 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 8	Artykuł 16 ust. 7
Artykuł 17–19	Artykuł 17–19
Artykuł 20 ust. 1	Artykuł 20 ust. 1
Artykuł 20 ust. 2 zdanie wstępne	Artykuł 20 ust. 2 zdanie wstępne
Artykuł 20 ust. 2 tiret pierwsze i drugie	Artykuł 20 ust. 2 lit. a) i b)
Artykuł 20 ust. 3–5	Artykuł 20 ust. 3–5
Artykuł 21 i 22	Artykuł 21 i 22
Tytuł VI	Rozdział VI
Artykuł 23	Artykuł 23
Artykuł 24 ust. 1	Artykuł 24 ust. 1
Artykuł 24 ust. 2 lit. a) zdanie wstępne	Artykuł 24 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wstępne
Artykuł 24 ust. 2 lit. a) pkt (i)–(iii)	Artykuł 24 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)–c)
Artykuł 24 ust. 2 lit. b) zdanie pierwsze	Artykuł 24 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 24 ust. 2 lit. b) zdanie drugie	Artykuł 24 ust. 2 akapit trzeci
Artykuł 25	Artykuł 25
Artykuł 26	—
Artykuł 27	—
—	Artykuł 26
Artykuł 28	Artykuł 27
załącznik I	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III